

АГАТА КРИСТИ

СТАЕНА СМЪРТ

Стаена смърт © 1992 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

Sleeping Murder© 1976 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE© MISS MARPLE ©and Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Художествено оформление на корицата – Димитър Стоянов – Димб

© Издателство ЕРА, София, 2016

ISBN: 978-954-389-391-1

**Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net**

АГАТА КРИСТИ

СТАЕНА
СМЪРТ

EPA

ГЛАВА 1

КЪЩАТА

Гуенда Рийд стоеше на кея и леко трепереше.

Доковете, навесите на митницата и всичко от Англия, което можеше да види в момента, леко се поклащаше нагоре-надолу.

И точно в този момент тя взе решението си – решение, което щеше да доведе до такива съдбовни събития.

Нямаше да отиде до Лондон с ферибота, както бе възнамерявала.

В края на краищата защо да го прави? Никой няма да я посрещне, никой не я очаква. Току-що беше слязла от другия люлеещ се и скърцащ кораб (трите дни, докато пресекат залива и стигнат до Плимут, бяха изключително неприятни) и от всичко на света най-малко ѝ се искаше отново да се качи на нещо, което се издига и се клати. Ще отиде в някой хотел. Малък, солиден, здраво стъпил на земята хотел. Ще си легне в хубаво, стабилно легло, което не скърца и не се люлее. И ще заспи, а на следващата сутрин – ами да, разбира се, каква чудесна идея! – ще наеме кола и бавно, без да се притеснява, ще тръгне през Южна Англия, за да търси къща – хубава къща. Тази, която с Джайлс бяха решили, че тя трябва да намери. Да, това наистина беше чудесна идея.

Така щеше да види и нещичко от Англия – тази Англия, за която ѝ беше разказвал Джайлс и която тя изобщо не познаваше, макар че като повечето новозеландци я наричаше „у дома“. В момента Англия не изглеждаше особено привлекателна. Денят беше сив, всеки момент можеше да

завали и духаше ужасен вятър. „Плимут – мислеше Гуенда, докато чакаше на опашката за митническа и паспортна проверка – може би не е най-доброто място в страната.“

Но на следващата сутрин чувствата ѝ бяха съвършено различни. Слънцето грееше. Гледката от прозореца ѝ беше чудесна. И цялата вселена вече не се люлееше под краката ѝ. Беше застанала на едно място. Ето това, най-накрая, беше Англия и тя – младата омъжена двайсет и една годишна жена, тръгнала да пътува, беше тук. Пристигането на Джайлс не беше определено много точно. Можеше да я последва след няколко седмици, но можеше и след шест месеца. Той ѝ предложи да тръгне преди него и да намери подходяща къща. И двамата смятаха, че би било добре да имат нещо свое. Неговата работа винаги щеше да бъде свързана с пътуване. Понякога и Гуенда би могла да го придружава, но не винаги това щеше да бъде уместно. Обаче и двамата решиха, че ще е хубаво независимо от всичко да имат дом – свой собствен дом. Джайлс дори беше наследил някакви мебели от леля си, така че и това обстоятелство правеше идеята разумна и практична.

Тъй като бяха доста заможни, едва ли щяха да имат особени трудности.

В началото Гуенда не беше възхитена от мисълта сама да търси къща.

– Трябва да отидем заедно – беше казала тя, а Джайлс със смях ѝ беше отговорил:

– Не съм голям специалист по къщите. Ако ти хареса на теб, ще хареса и на мен. Е, разбира се, трябва да има нещо като градинка, да не е някакъв съвременен ужас и да не е прекалено голяма. Според мен е най-добре да бъде някъде по южното крайбрежие. И да не е много навътре в сушата.

– Имаш ли предвид някое конкретно място? – попита тогава Гуенда.

Джайлс отвърна, че няма. От малък беше останал сирак (те и двамата бяха сираци), беше прекарвал много време

при различни роднини и не се чувстваше свързан с никое определено място. Това щеше да е къщата на Гуенда, а що се отнася до възможността да я изберат заедно, какво би станало, ако се наложи той да се забави с шест месеца? Тя какво щеше да прави през това време? Да обикаля по хотелите? Не. Трябваше да намери къща и да се настани в нея.

– Искаш да кажеш – поясни Гуенда, – че трябва сама да свърша цялата работа.

Но ѝ хареса идеята да намери къща, да я обзаведе и да я направи уютна – готова за пристигането му. Бяха женени от три месеца и тя го обичаше много.

След като поръча да ѝ донесат закуска в леглото, Гуенда стана и подреди плановете си. През деня разгледа Плимут, който ѝ хареса, а на следващия нае кола „Даймлер“ с шофьор и започна пътуването си из Южна Англия.

Времето беше хубаво и на нея ѝ беше много приятно. Видя няколко къщи в Девъншър*, но нито една не ѝ хареса достатъчно. Нямахше защо да бърза. Щеше да продължи да търси. Научи се да чете хвалебствените описания на агенциите за недвижими имоти между редовете и по този начин си спести няколко излишни разходки.

Беше сряда вечер, една седмица по-късно, когато колата бавно се спусна по извития път и влезе в градчето Дилмът. В покрайнините на този все още очарователен морски курорт минаха покрай табелка „Продава се“ и между дърветата тя успя да зърне малка бяла къща във викториански стил.

Гуенда веднага почувства, че се изпълва с одобрение – почти възхищение. Тази беше нейната къща! Вече беше сигурна в това. Можеше да си представи градината, високите прозорци – беше убедена, че е точно такава, каквато иска.

* Графство в Югозападна Англия. – Б. пр.

Денят превалияше, така че тя отседна в хотел „Кларънс“, а на следващата сутрин отиде в агенцията за недвижими имоти, чийто адрес беше преписала от табелката.

И сега, въоръжена с писмено разрешение да огледа къщата, тя стоеше в старомодната продълговата всекидневна с двата ѝ френски прозореца, водещи към застлана с плочи тераса. Пред терасата имаше нещо като алпинеум, изпъстрен с цъфнали храсти, които се спускаше стръмно към тревната площ долу. Над дърветата в края на градината би трябвало да се вижда морето.

„Това е моята къща – помисли си Гуенда. – Това е моят дом. Вече ми се струва, че познавам всяко кътче от него.“

Вратата се отвори и влезе висока меланхолична хремава жена, която подсмърчаше унило.

– Госпожо Хенгрейв? Имам разрешение от господата Голбрайт и Пендърли да разгледам имота. Боя се, че е малко рано, но...

Госпожа Хенгрейв изсекна носата си и каза, че това няма никакво значение. Обиколката на къщата започна.

Да, беше точно това, което ѝ трябваше. Не много голяма. Малко старомодна. С Джайлс биха могли да добавят още една или две бани. Кухнята също можеше да се подобри. Слава богу, в нея вече имаше хубава печка. С една нова мивка и съвременно оборудване...

През цялото време, докато Гуенда кроеше плановете си и ги обмисляше, гласът на госпожа Хенгрейв не спираше тъничко и монотонно да изрежда подробностите за последната болест на майор Хенгрейв. Половината от вниманието си Гуенда отдели, за да издава необходимите звуци – на съчувствие, утеха и разбиране. Всичките роднини на госпожа Хенгрейв живеели в Кент*... тя много искала да се премести някъде по-близо до тях... майорът

* Графство в Югоизточна Англия. – Б. пр.

бил ужасно привързан към Дилмът, бил секретар на голф клуба толкова много години, но тя самата...

– Да... разбира се... Колко ужасно трябва да се чувствате... да, санаториумите винаги са такива... разбира се... сигурно сте били...

А другата половина трескаво съобразяваше: „Тук ще има скрин за бельо... да. Голяма спалня... каква хубава гледка към морето... Джайлс ще я хареса. Съвсем практична малка стаичка. Джайлс може би ще я използва за дрешник. Банята... ваната би трябвало отвън да е покрита с махагон... О! Да! Така е! Колко е хубава! И е в средата! Не, няма да променям нищо. Това е нещо наистина старо и стилно! Каква огромна вана! В нея можеш например да ядеш ябълки. Или да пускаш книжни платноходки и патета! Сякаш са в морето... Сетих се – от онази тъмна задна стая ще направим две наистина модерни бани, зелени и лъскави. С тръбите не би трябвало да има проблеми, защото са точно над кухнята... тази ще оставим такава, каквата е...“

– Плеврит – каза госпожа Хенгрейв – и се превърна в двойна пневмония на третия ден...

– Ужасно! – отговори Гуенда. – Няма ли още една стая в края на коридора?

Имаше. И беше точно такава, каквата си я представяше – почти кръгла, с голям еркереен прозорец. Разбира се, трябваше да се боядиса. Всъщност стаята беше в съвсем добро състояние, но защо хората като госпожа Хенгрейв са толкова влюбени в този горчичено-бисквитен цвят?

Те се върнаха по коридора. Гуенда съсредоточено измърмори:

– Шест, не, седем стаи, като се броят малката и таванската.

Дъските под краката ѝ леко проскърцаха. Вече се чувстваше така, сякаш тя, а не госпожа Хенгрейв, живееше тук! Госпожа Хенгрейв сякаш беше натрапничка – жена, която боядисва стаите в горчичено-бисквитен цвят и харесва

да има глицинии* във всекидневната си. Гуенда погледна листа, който държеше в ръката си. Върху него на машина бяха описани подробностите за имота и исканата цена.

Само за няколко дни тя се беше запознала доста добре с възможните достойнства и недостатъци на къщите. Исканата сума не беше голяма. Разбира се, имаше нужда от известно осъвременяване, но пък... и тя забеляза думите, написани под цената: „Подлежи на договаряне“. Госпожа Хенгрейв сигурно много бързаше да се премести при „нейните хора“ в Кент...

Слизаха по стълбата, когато Гуенда внезапно почувства, че я обзема непреодолим и с нищо необясним ужас. Усещането беше болезнено и си отиде толкова бързо, колкото беше и дошло. Въпреки това на ум ѝ дойде още нещо.

– В тази къща... нали няма призраци? – попита тя настойчиво.

Госпожа Хенгрейв, която беше едно стъпало по-долу и тъкмо започваше да разказва как майор Хенгрейв взел бързо да линее, я погледна обидено.

– Не знам такова нещо, госпожо Рийд. Но защо? Да не би да сте чули от някого?

– Вие самата усещали ли сте, виждали ли сте такива неща? Тук умирал ли е някой?

„Доста ужасен въпрос – помисли си Гуенда – и не биваше да го задавам, защото вероятно майор Хенгрейв...“

– Мъжът ми почина в санаториума „Св. Моника“ – обясни госпожа Хенгрейв сковано.

– Да. Разбира се, вие ми казахте.

Госпожа Хенгрейв продължи все така ледено:

– В къща, построена преди сто години, би трябвало да се очаква да е имало смъртни случаи. Но госпожица Елуърти, от която покойният ми съпруг я купи преди седем години, беше в цветущо здраве и дори смяташе да замине за чужби-

* Пълзящо растение с ароматни синьо-лилави цветове. – Б. пр.

на, за да се занимава с мисионерска дейност. Тя не спомена в семейството ѝ скоро да е имало нещастни случаи.

Гуенда побърза да успокои меланхоличната госпожа Хенгрейв. Влязоха отново във всекидневната. Това беше очарователна тиха стая, точно такава, за каквато Гуенда копнееше. Моментният страх, обзел я преди малко, беше напълно неразбираем. Какво я беше прихванало? На къщата ѝ нямаше абсолютно нищо.

Тя попита госпожа Хенгрейв дали може да разгледа градината и излезе на терасата през френските прозорци.

„Тук би трябвало да има стъпала – помисли си Гуенда, – водещи към тревната площ.“

Но вместо това беше израснала форзиция, която точно на това място беше необикновено висока и напълно скриваше гледката към морето.

Гуенда отбеляза мислено това. Щеше да го промени.

Последва госпожа Хенгрейв по терасата и слезе след нея по едни стъпала в най-далечния ѝ край. Забеляза, че алпинеумът е занемарен и обрасъл и че по-голямата част от цъфтящите храсти се нуждаят от подрязване.

Госпожа Хенгрейв промърмори някакво извинение за това, че градината е доста запусната. Можели да си позволят да викат градинар само два пъти седмично, а много често той въобще не се появявал.

Те разгледаха малката, но удобна лятна кухня, и се върнаха в къщата. Гуенда обясни, че трябва да види още няколко имота и макар че „Хилсайд“ (какво често срещано име) много ѝ харесва, не би могла да вземе решение веднага.

След едно последно дълго подсмърчане госпожа Хенгрейв се сбогува с нея някак си тъжно.

Гуенда се върна при посредниците, заяви твърдо, че е готова да плати само цената, посочена в официалната оценка на имота, и прекара остатъка от сутринта в разглеждане на Дилмът. Това беше очарователно и старомодно малко ку-

портно градче. В далечния му „модерен“ край имаше два нови хотела и няколко недоизпипани къщи, но географското положение на брега и възвишенията отзад го бяха спасили от прекомерно разрастване.

Следобед ѝ се обадиха посредниците и ѝ съобщиха, че госпожа Хенгрейв приема предложението ѝ.

С дяволита усмивка Гуенда отиде до пощата и изпрати телеграма на Джайлс:

Купих къща. Обич. Гуенда.

– Това ще раздразни любопитството му – каза си тя. – Ще му покажа, че си тежа на мястото!